

anden, at saadan noget aldrig mere maa ske. Ikke sandt?»

Hendes Underkastelse formildede straks Per. Jo mere ophidset han var, des daarligere modstod han et kærligt Ord. Det var end ikke frit for, at han var lidt bevæget, da han svarede:

»Du har Ret . . . det er dumt. Men jeg var saa overbevist om, at du vilde billige, hvad jeg havde gjort. Og jeg vil nu mere end nogen Sinde trænge til at finde Forstaaelse og Støtte hos dig.«

»Det skal du aldrig mangle, Per!« sagde hun. Og de beseglede Forsoningen med to lange Kys.

*

*

*

Det var alligevel ikke nogen rigtig hyggelig Stemning, der herskede under Middagsmaaltidet paa »Skovbakken« den Dag. Philip Salomon, som forinden havde haft en Raadslagning med sin Kone, af hvem han straks efter sin Hjemkomst fra Byen havde faaet at vide, hvad der var sket, mælede ikke et Ord. Der var overhovedet næppe bleven talt, dersom ikke Smaabørnene havde været til Stede og med deres frimodige Pludren havde virket fordelende paa Spændingen mellem de andre.

Pers Mine var anmassende og stridbar. Efter den Maade, hvorpaa Ivan og Jakobe havde taget Sagen, var han forberedt paa, at hans Sviger-